

Op het spel

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd
De andere vrouw
Op het spel
De laatste zet
Door het vuur

www.boekerij.nl

Sandra Brown

Op het spel

De inzet is haar baan en zijn dochter.
Nu staat alles op het spel.

Eerste druk 2017
Tweede druk 2019

ISBN 978-90-225-8538-2
ISBN 978-94-023-0845-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Friction*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, New York
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Stephen Mulcahey / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Sandra Brown
Nederlandse vertaling © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De twee potige agenten van de snelwegpolitie die de afzetting bewaakten stonden zonder enig uiterlijk vertoon van emotie naar haar te kijken, maar vanwege de mediahype van de afgelopen dagen wist ze dat ze haar herkenden en dat ze, hoe onwrikbaar ze zich ook opstelden, nieuwsgierig waren naar de reden waarom rechter Holly Spencer verwoede pogingen deed beter zicht te krijgen op de plaats delict van een slachtpartij.

‘... kogelgat in de borst...’

‘... afdrukken van touwen op zijn polsen en enkels...’

‘... half in het water, half op de kant...’

‘... afgeslacht...’

Met die woorden had brigadier Lester het tafereel achter de afzetting beschreven, hoewel hij had gezegd haar de ‘gruwelijke details’ te zullen besparen. Hij had haar ook bevolen op te hoepelen, naar huis te gaan, gezegd dat ze hier niet zou moeten zijn, dat ze hier niets kon uitrichten. Toen was hij onder het afzetlint door gedoken en in zijn auto gestapt. Na twee keer steken stond die met de neus naar de plaats delict.

Als ze niet uit vrije wil wegging, zouden de twee agenten haar onder hun hoede nemen. Dat zou nog meer opschudding veroorzaken. Ze liep terug naar haar auto.

In de paar minuten dat ze die alleen had gelaten, waren er nog meer agenten en noodhulpverleners aangekomen. Voor en na de afslag ontstond een steeds langer wordende rij auto’s, vrachtwagens en busjes in de beide berm van de smalle weg. De afslag lag ver weg in de bossen en stond niet op alle kaarten. Hij was vrijwel onvindbaar

als je niet wist dat je moest uitkijken naar het uithangbord van een taxidermist met een gordeldier erop.

Vannacht was het er stampend druk.

De opwindning van de verzamelde menigte leek bijna feestelijk. De zwaailichten van de overheidsvoertuigen deden Holly denken aan een kermisterrein. Een immer groeiend aantal toeschouwers, door de noodsituatie aangetrokken als haaien door de geur van bloed, stond in groepjes geruchten uit te wisselen over het aantal slachtoffers en speculeerde over hun identiteit en de manier waarop ze waren gestorven.

Toen ze een groepje hoorde praten over de kans dat die-en-die het misschien had overleefd, kon ze het wel uitschreeuwen: *Dit is geen spelletje!*

Toen ze bij haar auto aankwam, was ze buiten adem en had ze een droge mond van angst. Ze stapte in, greep het stuur stevig vast en drukte haar voorhoofd er zo hard tegenaan dat het pijn deed.

‘Wegwezen hier, rechter.’

Ze schrok zich een hoedje, keek snel om en wist nog net zijn naam uit te brengen toen ze zijn met bloed doordrenkte kleren zag.

De grote rode vlek was nog zo vers dat hij glom in de caleidoscoop van rode, witte en blauwe zwaailichten om hen heen. Ze zag zijn ogen glanzen, diep in hun kassen. Op zijn voorhoofd parelden zweetdruppeltjes en kleefden haarlokken.

Hij zat volkomen bewegingloos in de hoek op de achterbank, zijn benen uit elkaar en zijn linkerbeen uitgestrekt op de zitting. De punt van zijn met bloed bespatte cowboylaars wees naar het dak van de auto. Zijn rechterbeen was gebogen en op zijn knie lag zijn rechterhand met een gemeen uitziend pistool erin.

Hij zei: ‘Het is niet mijn bloed.’

‘Dat heb ik gehoord, ja.’

Hij bekeek zijn lange bovenlichaam en lachte gruisig en bitter. ‘Hij was al dood voor hij op de grond viel, maar ik moest het weer zeker weten. Stom van me. Nu is mijn lievelings-t-shirt naar de vaantjes.’

Ze liet zich niet voor de gek houden door zijn ogenschijnlijke on-

verschilligheid of zijn ontspannen pose. Hij was alert op onverwachte bewegingen en had razendsnelle reflexen.

Verderop gingen agenten de rij auto's met toeschouwers langs en geboden omstanders het terrein te verlaten. Óf ze moest doen wat hij zei, óf ze werd met hem in de auto betrappt.

'Brigadier Lester zei...'

'... dat ik die schoft heb doodgeschoten? Klopt. Hij is dood. Kom op. Wegwezen.'

Vijf dagen eerder

Crawford Hunt werd wakker met het besef dat hij lang naar deze dag had uitgezien. Zelfs voor hij zijn ogen opendeed, voelde hij een opwelling van blijde opwinding in zijn borst, die meteen werd getemperd door een steek van angst.

Misschien zou het anders aflopen dan hij hoopte.

Hij nam een douche met de gewone efficiëntie maar nam iets meer tijd voor zijn persoonlijke verzorging: hij floste zijn tanden, schoor zich nóg zorgvuldiger dan anders, gebruikte deze keer een föhn om zijn haar te drogen. Maar hij was niet gewend aan de föhn en zijn haar kwam eronder vandaan als altijd: onhandelbaar. Waarom had hij er niet aan gedacht even naar de kapper te gaan?

In zijn bakkebaarden merkte hij een paar grijze streepjes op. Samen met de flauwe lijnen in zijn ooghoeken en aan weerszijden van zijn mond gaven die hem een volwassen uiterlijk.

Maar de rechter zou ze waarschijnlijk duiden als tekenen van een ruig leven.

‘Ach barst.’ Ongeduldig keerde hij zich af van de badkamerspiegel en liep naar de slaapkamer om zich aan te kleden.

Hij had overwogen een net pak aan te trekken, maar bedacht dat dat wat overdreven was, alsof hij indruk wilde maken op de rechter. Bovendien zag hij er in zijn marineblauwe wollen kostuum uit als een doodgraver. Hij koos een jasje-dasje.

Hoewel hij de druk van de holster op zijn heup miste, besloot hij zijn wapen thuis te laten.

Hij zette koffie in de keuken en schonk melk in een kom crispies, maar zijn nerveuze maag verdroeg ze geen van beide en hij gooide

alles in de voedselrestenvermaler. Terwijl de Cheerios verdwenen belde zijn advocaat.

‘Alles oké?’ De eigenschappen die William Moore tot een goede advocaat maakten, verhinderden dat je hem gewoon aardig kon vinden. Hij beschikte over weinig elegantie en volstrekt geen charme. Zelfs al had hij Crawford gevraagd naar zijn mentale gesteldheid, de vraag klonk als een uitdaging waar hij een positief antwoord op verwachtte.

‘Het gaat.’

‘De zitting begint precies om twee uur.’

‘Ik weet het. Had van mij wel eerder gemogen.’

‘Ga je eerst nog langs de zaak?’

‘Misschien. Ik weet het niet.’

‘Doe maar wel. Werken leidt je af van de hoorzitting.’

Crawford ontweek de suggestie. ‘Ik zie wel hoe ik me voel, straks.’

‘Zenuwen?’

‘Nee.’

De advocaat snoof sceptisch. Crawford gaf toe dat hij zijn maag voelde kriebelen.

‘We hebben alles doorgenomen,’ zei de advocaat. ‘Kijk iedereen recht aan, vooral de rechter. Wees oprecht. Je komt er wel doorheen.’

Dat klonk simpel genoeg, maar Crawford slaakte een diepe zucht. ‘Zoals het nu staat, heb ik alles gedaan wat ik kon. Het is nu aan de rechter, die waarschijnlijk al besloten heeft.’

‘Misschien wel. Misschien ook niet. Het besluit zou wel eens kunnen draaien om jouw optreden in de getuigenbank.’

Crawford fronste tegen de telefoonhoorn. ‘En dan moet ik me niet druk maken?’

‘Ik heb er een goed gevoel bij.’

‘Beter dan een slecht gevoel, denk ik. Maar wat gebeurt er als ik vandaag niet win? Wat is dan de volgende stap? Behalve een huurmoordenaar op rechter Spencer af sturen?’

‘Je moet niet eens denken in termen van verliezen.’ Crawford gaf geen antwoord en Moore begon aan een preek. ‘Het laatste wat we

kunnen gebruiken is dat jij met een pessimistische kop de rechtszaal binnen komt glippen.’

‘Jawel.’

‘Ik meen het serieus. Als jij er onzeker uitziet, dan hang je.’

‘Jawel.’

‘Ga er vol vertrouwen naar binnen, zeker van jezelf, alsof je al gewonnen hebt.’

‘Het is wel duidelijk, oké?’

Moore bespeurde de irritatie bij zijn cliënt en hield zich in. ‘Ik zie je buiten de rechtszaal, even voor tweeën.’ Hij hing op zonder gedagte te zeggen.

Crawford moest nog een paar uur zoekbrengen voor hij op de zitting werd verwacht; hij dwaalde door zijn huis, liep allerlei dingen na. De koelkast, de vriezer en de voorraadkast waren goed vol. De vorige dag had hij een schoonmaakdienst laten komen; drie ijverige vrouwen hadden het hele huis vlekkeloos schoon achtergelaten. Hij ruimde de badkamer op en trok het dekbed recht. Verder zag hij niets wat nog te verbeteren viel.

Ten slotte liep hij naar de tweede slaapkamer, die hij al sinds een paar weken gereedmaakte voor Georgia’s thuiskomst, terwijl hij de gedachte dat zijn dochttertje vanaf heden niet iedere nacht onder zijn dak zou doorbrengen uit zijn hoofd bande.

Hij had de inrichting overgelaten aan de verkoopster van de meubelzaak. ‘Georgia is vijf jaar. Binnenkort gaat ze naar de basisschool.’

‘Lievalingskleuren?’ had ze gevraagd.

‘Roze, roze en roze.’

‘Wat mag het kosten?’

‘Leef je uit.’

Ze had precies gedaan wat hij had gezegd. Alles in de kamer was roze, behalve het roomwitte hoofdeinde, de ladekast en de make-up-tafel met de kantelbare ovale spiegel.

Hij had er zelf wat kleinigheden aan toegevoegd waarvan hij dacht dat Georgia ze mooi zou vinden: prentenboeken met pastelkleurige omslagen met regenbogen en eenhoorns en zo, een hele dierentuin aan pluchen beesten, een tutu met bijpassende balletschoentjes vol

glitter en een pop in een roze prinsessenjurk met een gouden kroontje. De verkoopster had hem ervan overtuigd dat dit de droomkamer van een meisje van vijf was.

Het enige wat ontbrak was het meisje zelf.

Hij wierp nog een laatste blik op de slaapkamer, liep het huis uit en merkte opeens dat hij onbewust op weg was gegaan naar de begraafplaats. Hij was er niet meer geweest sinds Moederdag, toen hij samen met zijn schoonfamilie Georgia naar het graf van haar moeder had gebracht, aan wie ze geen herinneringen had.

Plechtig had Georgia een boeket rozen op het graf gelegd zoals haar was gezegd, en daarna had ze hem aangekeken en gevraagd: 'Mag ik nou een ijsje, papa?'

Hij had zijn schoonouders alleen gelaten bij het graf van hun overleden dochter, Georgia in zijn armen genomen en naar de auto gedragen. Steeds als hij deed alsof hij struikelde en diep gebukt ging onder haar gewicht had ze een kreet van opwinding geslaakt. Hij dacht niet dat Beth dat erg had gevonden. Ze zou toch veel liever hebben gehad dat Georgia zat te schateren met een ijsje dan dat ze lag te huilen op haar graf?

Op de een of andere manier leek het hem goed om daar juist vandaag even te gaan kijken, zelfs al kwam hij met lege handen. Persoonlijk zag hij niet in wat een bosje bloemen iemand onder de grond kon schelen. Terwijl hij naast het graf stond, sprak hij ook niet tegen de geest van zijn dode echtgenote. Hij zat al jaren zonder tekst en verbale oprispingen gaven hem zelden een goed gevoel. En Beth werd er ook beslist niet beter van.

Dus staaarde hij maar gewoon naar de datum die in de granieten grafsteen was gegraveerd, vervloekte die dag, vervloekte zijn eigen schuld en beloofde enigerlei kosmische poppenspeler die eventueel naar hem zou luisteren dat hij alles zou doen wat in zijn vermogen lag, als hij de voogdij over Georgia kreeg, om het goed te maken.

Holly keek op haar horloge terwijl ze op de begane grond van het gerechtsgebouw op de lift wachtte. Ze onderdrukte een kreun toen de deur openging en ze Greg Sanders tussen de mensen in de lift zag staan.

Ze deed een stap opzij en liet iedereen uitstappen. Sanders liep tot de deuropening, maar bleef daar staan en verhinderde haar de toegang.

‘Tjonge, rechter Spencer,’ dreinde hij. ‘Wat een verrassing. U mag me als eerste feliciteren.’

Ze trok een geforceerd glimlachje. ‘Is daar reden voor?’

Hij legde zijn hand tegen de deur om te voorkomen dat die dichtging. ‘Ik kom net van de zitting. Het vonnis in de zaak Mallory is net uitgesproken. Onschuldig.’

Holly fronste haar voorhoofd. ‘Ik zie geen reden voor felicitaties. Uw cliënt werd beschuldigd van ernstige mishandeling van een winkelbediende tijdens het plegen van een gewapende overval. Het kostte haar een oog.’

‘Maar mijn cliënt heeft die winkel niet beroofd.’

‘Omdat hij in paniek raakte en ervandoor ging toen hij dacht dat hij het meisje had doodgeslagen.’ Ze was op de hoogte van de zaak, maar omdat Sanders als advocaat van de verdediging haar tegenstander was bij de verkiezing van districtsrechter, was de zaak aan een andere rechter toegewezen.

Greg Sanders glimlachte zelfgenoegzaam. ‘De officier van justitie slaagde er niet in zijn zaak te bewijzen. Mijn cliënt...’

Holly onderbrak hem. ‘U hebt uw zaak al verdedigd. Ik peins er niet over u te vragen dat hier nog eens te doen. Mag ik er langs?’

Ze liep langs hem heen de lift in. Hij stapte uit, maar hield zijn hand op de deur. ‘Ik hou alleen de score bij. In november...’ Hij knipoogde. ‘De grote klapper.’

‘Ik vrees dat u op een fikse teleurstelling afstevent.’ Ze drukte op de knop voor de vijfde verdieping.

‘Deze keer zal rechter Waters u geen zetje komen geven.’

Ze hielden een van de drie liften bezet. Mensen werden ongeduldig en wierpen hun geërgerde blikken toe. Niet alleen hinderden ze andere mensen, ze zou zich evenmin laten verleiden zichzelf of haar mentor te verdedigen tegenover Greg Sanders. ‘Ik moet over een kwartier in de rechtszaal zijn. Laat de deur los, alstublieft.’

Sanders worstelde nu om de deur open te houden. Zo zacht dat

alleen zij het kon horen, zei hij: ‘Wat zou zo’n knappe jonge juriste als jij toch voor die ouwe rechter Waters hebben gedaan dat hij bij de gouverneur een goed woordje voor je deed?’

‘Knap’ was kleinerend bedoeld – niet complimenteaus.

Ze glimlachte geïrriteerd. ‘Ach, meneer Sanders. Als u het nu moet hebben van toespelingen op een ongeoorloofde seksuele verhouding tussen de gewaardeerde rechter Waters en mij, bent u vast vreselijk onzeker over uw succes in november.’ En deze keer zonder ‘alstublieft’: ‘Laat die deur los.’

Hij stak zijn handen op alsof hij zich overgaf en deed een stap naar achteren. ‘Je gaat vanzelf op je bek. Kwestie van tijd.’ Hij grijnsde en de deur ging dicht.

Holly liep haar kantoor binnen, waar haar assistente Debra Briggs aan haar bureau yoghurt zat te eten. ‘Wilt u ook?’ vroeg ze.

‘Nee dank je. Ik had net een akkefietje met mijn tegenstander.’

‘Als u daarna nog trek hebt, kunt u alles aan. Hij doet me denken aan een oud muildier dat mijn opa had toen ik een meisje was.’

‘Ik zie de overeenkomst. Lang gezicht, grote oren, paardengrijns.’

‘Ik bedoelde het achtereind.’

Holly schoot in de lach. ‘Zijn er nog berichten?’

‘Marilyn Vidal heeft twee keer gebeld.’

‘Bel haar maar terug en zeg haar dat ik dadelijk een zaak heb. Ik bel haar na deze zitting.’

‘Dat zal ze niet leuk vinden.’

Marilyn was de krachtpatser die haar verkiezingscampagne leidde; ze kon vervelend vasthoudend zijn. ‘Nee, inderdaad, maar dat overleeft ze wel.’

Holly liep haar eigen kantoor binnen en deed de deur dicht. Ze had er behoefte aan om nog even alleen te zijn en zich voor te bereiden op de aanstaande zitting, een voogdijzaak. De ontmoeting met Sanders had haar een ongewoon ongemakkelijk gevoel bezorgd – iets waar ze zichzelf om verfoeide. Ze was ervan overtuigd dat ze hem in een verkiezing kon verslaan en de rechtersstoel mocht blijven bezetten die haar nu tijdelijk was toegewezen.

Maar terwijl ze haar toga dichtritste, echoden zijn laatste woorden door haar hoofd als een kwaad voorteken.

‘Crawford?’

Hij was vroeg aangekomen en probeerde de negatieve gedachten uit zijn hoofd te zetten terwijl hij door het gegolfde glas op de vierde verdieping van het eerbiedwaardige gerechtsgebouw van Prentiss County naar buiten keek.

Toen hij zijn naam hoorde roepen, kwam hij weer terug op aarde. Grace en Joe Gilroy kwamen met sombere gezichten naar hem toe lopen, wat paste bij de reden waarom ze daar waren.

‘Hoi Grace.’

Zijn schoonmoeder was een kleine, knappe vrouw wier blik een vriendelijke inborst verried. Haar ooghoeken waren iets omhoog gebogen, een trekje dat Beth van haar had geërfd. Grace en hij omhelsden elkaar kort.

Ze nam iets afstand van hem en bekeek hem waardierend. ‘Je ziet er leuk uit zo.’

‘Dank je. Dag Joe.’

Hij liet Grace los en gaf Beth’ vader een hand. Joe timmerde graag en had daar eeltige handen aan overgehouden. Ja, voor een man van over de zeventig was alles ruig aan Joe Gilroy.

‘Hoe is het met je?’ vroeg hij.

Crawford dwong zichzelf tot een glimlachje. ‘Super.’

Joe leek de overdrijving niet te geloven, maar zei er niets over. Hij glimlachte ook niet terug.

Grace zei: ‘Volgens mij hebben we allemaal de zenuwen.’ Ze aarzelde even en vroeg Crawford toen wat hij van de zitting verwachtte.

‘Bedoel je of ik zal winnen of niet?’

Ze trok een gepijnigd gezicht. ‘Denk nou alsjeblieft niet in termen van winnen of verliezen.’

‘Doen jullie dat dan niet?’

‘We willen alleen het beste voor Georgia,’ zei Joe. Vrij vertaald bedoelde hij dat ze beter bij hen kon blijven. ‘En dat wil rechter Spencer zonder twijfel ook.’

Crawford hield zijn mond en besloot zijn weerwoord te bewaren voor de zitting. Op dit moment was het zinloos erover in discussie te gaan; dan kwamen ze alleen maar meer tegenover elkaar te staan. Het was nu eenmaal zo dat zijn schoonouders en hij zich aan weerskanten van een juridisch geschil bevonden waarvan de uitkomst hen allemaal zou raken. Iemand zou straks verslagen en ongelukkig de zaal uit komen. Crawford zou ze niet kunnen feliciteren als de rechter in hun voordeel besliste en hij kon ze evenmin gelukwensen. Hij vermoedde dat zij er van hun kant net zo over dachten.

Aangezien beide partijen het erover eens waren dat Georgia geheel buiten de zaak moest worden gehouden, vroeg Crawford aan Grace wat er voor het meisje was geregeld terwijl zij hier op de zitting waren. ‘Ze speelt thuis bij de kleindochter van de burens. Ze had er echt zin in toen ik haar daar afzette. Ze zouden koekjes gaan bakken.’

Crawford kromp ineem. ‘Haar laatste baksels waren wat klef in het midden.’

‘Ze haalt ze altijd te vroeg uit de oven,’ zei Joe.

Crawford glimlachte. ‘Ze kan niet snel genoeg proeven.’

‘Ze moet nog leren dat geduld een schone zaak is.’

Om te blijven glimlachen moest Crawford zijn kaken op elkaar klemmen. Zijn schoonvader deelde graag stekelige opmerkingen uit die tegen Crawfords tekortkomingen waren gericht. Deze kwam hard aan – en precies op het goede moment. Voor Crawford iets kon terugzeggen, kwam de advocaat van de Gilroys de lift uit lopen. Ze verontschuldigde zich en begonnen met hun advocaat te praten.

Een paar minuten later kwam ook Crawfords advocaat binnen. De manier waarop Bill Moore kwam aanlopen was even bruusk als zijn algemene manier van doen, maar vandaag werd hij in zijn vastbesloten tred gehinderd door tientallen potentiële juryleden die door de gang drementelden, op zoek naar de rechtszaal die hun was aangewezen.

De advocaat baande zich een weg tussen hen door naar Crawford. Samen liepen ze de rechtszaal van rechter Spencer binnen.

De parketwachter, Chet Barker, was een instituut op zichzelf. Hij

was een grote man met een sociaalvoelende aard die met zijn afmetingen overeenkwam. Hij sprak Crawford aan bij zijn voornaam. 'Vandaag is de grote dag, hè?'

'Zeg dat wel, Chet.'

De parketwachter sloeg hem op de schouder. 'Succes, man.'

'Dank je.'

Crawfords achterwerk had zijn stoel nog nauwelijks geraakt of Chet vroeg iedereen al om op te staan. De rechter kwam de rechtszaal binnen, beklom het podium en ging zitten in de stoel met de hoge rugleuning die Crawford op een ongemakkelijke manier aan een troon deed denken. In zekere zin klopte dat ook. Hier was de edelachtbare rechter Holly Spencer oppermachtig.

Chet kondigde de zitting aan en vroeg de aanwezigen te gaan zitten.

'Goedemiddag,' zei de rechter. Ze vroeg de advocaten of alle partijen aanwezig waren en toen de formaliteiten eenmaal in acht waren genomen, legde ze haar handen gevouwen op de lessenaar voor haar.

'Hoewel ik deze zaak heb overgenomen van rechter Waters, ben ik op de hoogte van de kwestie. Zoals ik heb begrepen, hebben Grace en Joe Gilroy in mei 2010 de tijdelijke voogdij over hun kleindochter Georgia Hunt aangevraagd.' Ze keek Crawford aan. 'Meneer Hunt, u hebt zich daar niet tegen verzet.'

'Nee, edelachtbare. Ik heb me niet verzet.'

William Moore stond op. 'Mag ik het woord, edelachtbare?'

Ze knikte.

Op de ratatatat-manier die hem eigen was, noemde de jurist de belangrijkste argumenten waarom Crawford de voogdij terugvroeg en vatte samen waarom het nu tijd was dat Georgia weer bij hem terugkwam. Hij eindigde met de woorden: 'Meneer Hunt is haar vader. Hij houdt van haar en zijn liefde wordt beantwoord. Daar kunnen twee kinderspsychologen van getuigen. U hebt toch kopieën van hun evaluaties van Georgia gekregen?'

'Ja, en ik heb ze doorgenomen.' De rechter keek peinzend naar Crawford en zei toen: 'Meneer Hunt zal ik dadelijk gelegenheid geven het woord te voeren, maar eerst wil ik graag de familie Gilroy horen.'

De advocaat van de Gilroys sprong overeind, gereed om de tegenwerpingen tegen Crawfords aanvraag te laten optekenen. ‘De stabiliteit van meneer Hunt is vier jaar geleden al ter discussie gesteld, edelachtbare. Hij heeft zijn dochter zonder protest overgedragen, wat aangeeft dat hij wist dat het kind bij haar grootouders beter af zou zijn.’

De rechter stak haar hand op. ‘Meneer Hunt heeft toegegeven dat het in het belang van Georgia was bij hen te worden ondergebracht – op dat moment.’

‘We willen het hof er graag van overtuigen dat ze bij hen moet blijven.’ Hij riep Grace op om te getuigen en ze legde de eed af. Rechter Spencer glimlachte bemoedigend tegen haar terwijl ze in de getuigenbank ging zitten.

‘Mevrouw Gilroy, waarom verweren meneer Gilroy en u zich tegen de aanvraag van uw schoonzoon tot verkrijging van de voogdij?’

Grace ging met haar tong over haar lippen. ‘Nou, ons huis is het enige huis dat Georgia kent. We hebben ons best gedaan om er een liefdevolle en verzorgende omgeving van te maken.’ Ze weidde uit over het gezonde, huiselijke onderkomen dat ze hadden geschapen.

Ten slotte onderbrak rechter Spencer haar. ‘Mevrouw Gilroy, niemand hier aanwezig zal bestrijden dat u een uitstekend thuis voor Georgia hebt gemaakt. Zelfs meneer Hunt niet. Mijn beslissing zal niet zijn gebaseerd op de vraag of u voorzieningen voor haar hebt getroffen, maar of meneer Hunt wel of niet in staat is een even goed thuis voor haar tot stand te brengen.’

‘Ik weet dat hij van haar houdt,’ zei Grace met een ongemakkelijke blik in zijn richting. ‘Maar liefde alleen is niet genoeg. Om zich veilig te voelen, moeten kinderen regelmaat en routine hebben. Aangezien Georgia geen moeder meer heeft, is ze aangewezen op het beste dat ze kan krijgen.’

‘Haar papa,’ mompelde Crawford, en iedereen wierp hem een misprijzende blik toe. Ook de rechter.

Bill Moore gaf hem een elleboogstoot en fluisterde: ‘Jij bent straks aan de beurt.’

De rechter stelde Grace nog een paar vragen. In het kort kwam het

erop neer dat Crawford's schoonmoeder dacht dat het een nadelige invloed op Georgia's jonge leven zou hebben als ze nu uit hun huis zou worden weggehaald. Ze sloot af met de woorden: 'Mijn man en ik denken dat het een schadelijke invloed op Georgia's emotionele en psychologische ontwikkeling zal hebben als ze van ons wordt gescheiden.'

Het klonk Crawford in de oren als een van tevoren bedachte en uit het hoofd geleerde bewering, iets wat hun advocaat hun had ingefluisterd, niet iets wat ze zelf had bedacht.

Rechter Spencer vroeg Crawford's advocaat of hij vragen had voor mevrouw Gilroy. 'Ja, edelachtbare, die heb ik.' Bill Moore liep naar de getuigenbank en verspilde geen tijd met flauwiteiten. 'Georgia brengt regelmatig de weekenden door bij meneer Hunt, klopt dat?'

'Eh, ja. Toen we het gevoel hadden dat ze oud genoeg was om een nachtje niet bij ons te slapen, en dat we Crawford konden... konden vertrouwen, stonden we hem toe haar 's nachts bij zich te houden. Soms twee nachten.'

'Als Georgia na zo'n nachtje logeren bij haar vader weer bij u terugkomt, hoe is het dan met haar?'

'Hoezo?'

'Hoe gaat het met haar in het algemeen? Komt ze huilend op u af rennen, met haar armen naar u uitgestrekt, dankbaar dat ze weer terug is? Gedraagt ze zich geïntimideerd, angstig of getraumatiseerd? Is ze wel eens emotioneel in de war? Is ze teruggetrokken en niet communicatief?'

'Nee. Het gaat... goed.'

'Ze huilt alléén als haar vader haar bij u terugbrengt. Dat klopt toch?'

Grace aarzelde. 'Soms huilt ze als hij haar terugbrengt. Een enkele keer. Maar niet altijd.'

'Ze huilt dus vaker na een langduriger bezoek aan haar vader,' zei de advocaat. 'Met andere woorden, hoe langer ze bij hem is, hoe groter de angst van hem gescheiden te worden als ze weer bij u wordt teruggebracht.' Hij zag dat de advocaat van de Gilroys op het punt

stond bezwaar te maken en gebaarde dat hij kon blijven zitten. ‘Dat is mijn eigen gevolgtrekking.’

Hij verontschuldigde zich tegenover de rechter, maar Crawford wist wel dat het hem niet speet dat hij zijn conclusie had uitgesproken en had laten optekenen.

Hij stelde Grace nog een vraag. ‘Wanneer hebt u meneer Hunt voor het laatst onder invloed gezien?’

‘Dat is al een tijdje terug. Ik herinner me dat niet precies.’

‘Vorige week? Vorige maand? Vorig jaar?’

‘Langer wel.’

‘Langer zelfs,’ herhaalde Moore. ‘Vier jaar geleden? Toen hij in diepe rouw was om het verlies van zijn echtgenote?’

‘Ja. Maar...’

‘Is meneer Hunt ooit dronken geweest in het bijzijn van Georgia, voor zover u weet?’

‘Nee.’

‘Heeft hij ooit zijn geduld verloren en haar geslagen?’

‘Nee.’

‘Heeft ze ooit honger geleden door zijn nalatigheid?’

‘Nee.’

‘Heeft hij tegen haar geschreeuwd, gescholden of schuttingtaal gebruikt?’

‘Nee.’

‘Vergeten haar autogordel om te doen? Niet komen opdagen als hij met haar afgesproken had? Is hij óóit tekortgeschoten ten aanzien van de lichamelijke of geestelijke behoeften van zijn dochter?’

Grace sloeg haar ogen neer en zei zacht: ‘Nee.’

Moore wendde zich tot de rechter en spreidde zijn armen uit. ‘Edelachtbare, deze zitting legt beslag op uw tijd. Meneer Hunt heeft fouten gemaakt en dat volmondig erkend. In de loop der jaren heeft hij zijn leven weer op orde gebracht. Hij is zelfs uit Houston weggegaan en in Prentiss gaan wonen om zijn dochter regelmatig te zien.

‘Hij heeft professionele hulp gezocht, zoals uw voorganger hem twaalf maanden geleden oplegde. In dat jaar is hij de vastbeslotenheid om de voogdij over zijn kind te herkrijgen niet verloren en ik

wil stellen dat er in het geheel geen gronden zijn voor meneer en mevrouw Gilroy om het verzoek van mijn cliënt aan te vechten, afgezien van hun eigen belang in deze.’

De advocaat van de Gilroys sprong overeind. ‘Edelachtbare, de redenen waarom mijn cliënten het verzoek aanvechten staan in het dossier. Meneer Hunt heeft laten zien dat hij ongeschikt...’

‘Dank u, ik heb het dossier gezien,’ zei rechter Spencer. ‘Mevrouw Gilroy, u mag de getuigenbank verlaten. Ik wil nu graag meneer Hunt horen.’

Grace verliet bedrukt de getuigenbank, alsof ze haar zaak grondig had verknald.

Crawford stond op, streek zijn das glad en liep naar de getuigenbank. Chet nam hem de eed af. Crawford ging zitten en keek de rechter aan – recht in de ogen, zoals Moore hem had gecoacht.

‘Meneer Hunt, vier jaar geleden hebt u zich zodanig gedragen dat uw vermogen een goede vader te zijn in twijfel werd getrokken.’

‘Ja. Daarom heb ik me niet verweerd toen Joe en Grace de tijdelijke voogdij over Georgia kregen toegewezen. Ze was pas dertien maanden oud toen Beth stierf. Ze had voortdurend zorg nodig, waarin ik in de toenmalige omstandigheden niet kon voorzien. Mijn verplichtingen op mijn werk en andere kwesties.’

‘Ernstige andere kwesties.’

Het was geen vraag. Hij hield zijn mond.

De rechter bladerde door een paar officieel uitziende papieren en ging met haar vinger over een ervan. ‘U bent aangehouden en zat onder invloed achter het stuur.’

‘Eenmaal. Maar ik...’

‘U bent aangehouden wegens schennis van de eerbaarheid en...’

‘Ik moest plassen.’

‘... openbare geweldpleging.’

‘Het was een caféruzie. Iedereen die een klap uitdeelde werd opgesloten. Ik werd vrijgelaten zonder...’

‘Ik heb het dossier gezien.’

Crawford zat te koken en besepte dat zijn verleden op het punt stond zijn toekomst te verwoesten. Rechter Holly Spencer gaf hem

geen centimeter toe. Na hem nog eens langdurig en peinzend te hebben opgenomen, bladerde ze weer door wat ze zijn ‘dossier’ noemde. Hij vroeg zich af hoe slecht het eruitzag, met al zijn overtredingen zwart op wit. Als haar frons daar een aanwijzing van was, in elk geval niet goed.

Ten slotte zei ze: ‘U bent naar alle coachingsessies geweest.’

‘Rechter Waters maakte me duidelijk dat iedere sessie verplicht was. Alle vijftientig. Ik heb ervoor gezorgd dat ik er geen een zou missen.’

‘Het verslag van de therapeute is uitputtend. Volgens haar hebt u aanzienlijke vooruitgang geboekt.’

‘Dat denk ik ook. Dat wéét ik.’

‘Ik waardeer uw doorzettingsvermogen, meneer Hunt, en ik bewonder uw inzet om de voogdij over uw dochter, van wie u duidelijk veel houdt.’

Daar gaan we, dacht hij.

‘Maar...’

De deur achterin de rechtszaal klapte open en een gestalte die recht uit een horrorfilm kwam rende door het middenpad naar voren met een pistool in zijn hand. De eerste kogel sloeg in de muur achter de getuigenbank, halverwege Crawford en rechter Spencer.

De tweede raakte parketwachter Chet Barker recht in zijn borst.

De schoten volgden elkaar snel op. Crawford probeerde ze te tellen, maar raakte de tel kwijt in de chaos die in de rechtszaal ontstond.

Rechter Spencer sprong ontzet overeind en riep Chet bij zijn naam.

Joe duwde Grace uit haar stoel en op de vloer en dook naast haar in elkaar.

De advocaten zochten dekking onder hun tafels. De griffier deed hetzelfde.

Ongevoelig voor de opschudding en het oorverdovende gegil stapte de schutter over Chets bewegingloze lichaam alsof hij er niet was. Hij droeg spierwitte kleren en zijn gezicht werd vervormd door een strak zittend, doorzichtig plastic masker. Hij liep maar door, schietend, richtend op de rechter.

Het drong allemaal in een fractie van een seconde tot Crawford door en hij reageerde instinctief door over de balustrade te springen die de getuigenbank scheidde van het podium van de rechter. Hij klapte samen met haar tegen de vloer en bleef boven op haar liggen.

Vier schoten? Vijf? Zes? Crawford had het pistool herkend, een negen millimeter. Afhankelijk van het magazijn...

Crawford voelde dat de schutter om de getuigenbank heen liep en op het podium stapte, en keek snel om. De schutter richtte op hem. Crawford schopte naar achteren en raakte de man op zijn knieschijf, hard genoeg om zijn aanvaller uit evenwicht te brengen. Diens arm zwaaide omhoog en het schot raakte het plafond. Nog steeds uit evenwicht struikelde de man naar achteren het podium af. Toen draaide hij zich om en rende naar de zijuitgang van de rechtszaal.

Crawford kwam op een knie overeind en boog zich over de rechter. Nadat hij zich ervan had vergewist dat ze nog leefde, sprong hij van het podium als een sprinter uit starthouding. Hij knielde neer naast Chet, zag meteen dat die dood was en rukte zijn holster open, zonder zichzelf de tijd te gunnen om stil te staan bij het verlies van de brave borst. Hij graaide Chets dienstrevolver uit de holster.

Een parketwachter uit een andere zaal vloog de rechtszaal binnen en kwam slappend tot stilstand toen hij Crawford zag, die juist keek of Chets revolver geladen was. De parketwachter greep naar zijn eigen wapen.

Crawford riep: ‘Texas Ranger Hunt! Chet is er geweest.’

‘Jezus, Crawford. Wat is er gebeurd, man?’

Achter de nerveuze parketwachter begonnen burgermensen naar binnen te dringen. ‘Laat die mensen dekking zoeken,’ zei Crawford. ‘Zeg de politie beneden dat er iemand met een pistool rondloopt. Hij is gemaskerd en helemaal in het wit. Zeg ze ook dat ze mij niet voor hem aanzien.’

Intussen stond hij bij de zijuitgang waardoor de schutter was verdwenen. Hij deed de deur op een kier open en toen er niets gebeurde, gaf hij hem een zet en sprong naar buiten, heen en weer zwaaiend met zijn pistool. De lange, smalle gang was leeg, op een vrouw na die in de deuropening van een kantoor stond. Haar mond hing open en ze had haar hand aan haar keel.

‘Ga terug naar binnen.’

‘Wat is er aan de hand? Wat was dat voor schilder?’

‘Waar is hij naartoe?’

Ze wees naar het noodtrappenhuis. Toen Crawford bij haar was, duwde hij haar terug naar binnen en trok de deur dicht. ‘Doe de deur op slot,’ zei hij door de dichte deur heen. ‘Ga onder je bureau zitten en kom niet naar buiten. Bel 911. Zeg ze wat je hebt gezien.’

Hij rende de gang door naar de trap.

Een man stak zijn hoofd om de deur van een ander kantoor en zag Crawford aankomen. Hij sperde zijn ogen open van schrik. ‘Alstublieft, ik...’

‘Stil.’ Zonder tijd te verspillen aan uitleg, zei Crawford de man